

Gergely komolysága: végre otthon.

Székhelyi elcsábíttatása.

Shaw-est a tévében. (A párt gratulál a döntéséhez!)

Másfél napi ijedelem után újra otthon. Milyen szép az otthonom! Szól a zene, Ruszt Jóska szalagjai. Jimmy bájos gyerekpofájával néz fel rám, és ha viszonzom pillantását, azonnal elkezd bajadérriszálását a gyönyörtől. Szól a telefon, és aki meghallja a hangom (a kecskeméti gyerekek), felsikolt az örömtől: itthon vagyok? És Hendrikje, aki mellettem él, velem él – sokszor úgy érzem, hogy értem él ez a nő...

Ugyanabban a szobában voltam, mint nyáron, de ezúttal nem egyedül, az én régi ágyamban egy öreg professzor feküdt, én csak betolakodott voltam. Az öreg egész nap bóbiskolt, valami hibernált állapotban. Egy másik szobában Egri Pista, megvénülve.

Ez a másfél nap kórház – Hendrikje levelei, a kecskeméti reakciója, hogy láttam, mit jelentek nekik, jobban meggyőzött róla, hogy életemnek objektív jelentősége is van, mint sikereim, a pesti közönség állítólagos „felháborodása”, hogy elmentem stb.

Ezeknek szükségük van rám!

Nem tudom, nem először élem-e át ezt, a világ először reagál ilyenformán jelenlétemre mint szükségesre, helyesre, jóra.

Egy világ helyett Kecskemét? Ez, úgy látszik, nem is olyan fontos. Valamit elhittem, amiben eddig kételkedtem. Ádám, a pesti színházi világ, Aczél György inkább arról akartak meggyőzni, hogy nem számítok, a pesti közönség édeskés rajongásával és ugyanakkor pletykáival az állandó félreértés közérzetét fokozta csak bennem. Most, néhány baráti gesztus, szó, féltés, öröm, hogy meghallják a hangomat, meggyőz arról, amiről eddig csak legközelebbi barátaim tudtak meggyőzni: hogy szükség van rám.

Erre van nekem leginkább szükségem.

És hogy most ezt így érzem, talán Hendrikje két levele leginkább... Az ő jelenléte...

(A hagyatékából sajtó alá rendezte Vass Éva.)

Rába György

A KALIFA KALANDJAI

Most megismerem népem városom
döntöttem kolduscondrában bejárom
rejtő álöltözékben sárosan
bebocsáttatásért zörgetve záron
kunyoráltam egyetlen éjszaka
békéjére szállást s okultam így én
ifjú vén víg mord mind-mind kalifa

saját búbos kemencéje vidékén
ki trufáimmal fizettette ki
hálózugom élvezeti adóját
ki vendégét képzelt hőstettei
postájának szánta rab hallgatóság
szerepe ínyemre mert nem esett
elszöktem más göncben bár nem kopottban
cserélt gúnyám sem sokkal fényesebb
ezúttal hölgyek ablakán kopogtam
máris az első közvetlen nagyon
górálta szennyestáradul nyakamba
használt előidejét irgalom
atyja iszkoltam el lélekszakadva
irigyéhez el nem utasított
de becsületesen közölte másnap
lássam az apródi feladatot
egy-két-há éves akadályfutásnak
cihelődtem s lurkók ültek körém
nem törődtek ők körömfeketényit
sem mezemmel boldog játékidény
tartott amíg az egynyári növény nyit
legjobb otthon az az én palotám
tértem meg fenséges tennivalómhoz
s rádöbbsentem kívül váram falán
rekedtem túsul vissza senki sem hoz
próbálgatom a folytatást belül
kinn cimborának igricnek dicsérnek
suta mazna nevem is fényesül
zöldárként zajlók mondanak mesének

FÜGGELÉK AZ *EZEREGYÉJSZAKÁHOZ*

Voltak itt szárnyra nem kapott
vágyak akaratok
sok kövek közt botladozó
tett ám jóra való
örültem hát hogy Sahrazád
nyergelt egy paripát
s bár maskarám szedett-vedett
marjára ültetett
rápaskolt s a mén fellegek
közt máris fenn lebeg
regék anyjának táltosa

lendít ragad tova
varjak sólymok hojszák sasok
közt szerez csapatot
csillagnyjákhöz röptet el
hol pásztor sem terel
s egy kurjantás ér el zavart
hang húzd meg a csavart
melyiket bal jobb oldalán
mennyjárásom talány
vadlovamat hogy zabolázzam
ki kiáltja utánam
hogy simán tegyen földre engem
hátáról le ne vessen

SZÓLONGATÁS

Morgásukat dörömbölésüket
hallottam döngetni fogdájukat
a palackot bűvös lámpát siket
a felszínre vágyókra nem maradtam
dobhártyámon kitartóan a réja
tagolatlan is percegett a héja
próbálgattam jelszók kódjait folyton
ártatlan bűnbánó csak szabaduljon
és aki más törvény nyelvéből értett
sírámot hallgattam pörlekedést
tömlöc-eket ráspolyozó zsvajt
rendületlen bíbelődtem kutattam
horgásztam a szót
a rémítőt a szentet zárnyitót
engedhessek fényre alávetettet
kiszáradt ajkú jogfosztott rabot
ha még nevet alakot sem kapott
tóduljanak mind nyugatnak keletnek
akik így végre értelmet szereztek
látogató néző ebből okulj ma
s én szólongatásomat kezdem újra